

gaa med til, er en Ordning med Hensyn til Konjunkturtillæget for 2 Aar. Det viser sig altsaa, at nu kunde det ærede Medlem godt være tilbøjelig til at nøjes med et Aar. Det var det, vi vilde have i 1923, og hvis vi havde faaet Tilslutning fra det ærede Medlems Parti i 1923, havde Tjenestemændenes Kaar i det Aar været bedre, end de blev efter det Lovforslag, som vi da vedtog. Det Lovforslag, vi da vedtog, havde jo den tekniske Mangel, som alle har erkendt, at der skulde foretages stadige Omregninger som Følge af, at der næsten skulde fastsættes et nyt Konjunkturtillæg for hvert Kvartal.

Jeg skal gentage, at mit Parti vil medvirke til at faa dette Lovforslag op-
højet til Lov.

Pürschel: Naar jeg tager Ordet ved denne Lejlighed, er det, fordi jeg med Egenskaben Folketingsmand forener den Egenskab at høre til den lille Skare af vanvittig højt lønede Tjenestemænd her i Landet, Tjenestemandsskarens øverste 400 Medlemmer, som har en Grundløn af 9 600 Kr. og derover. Jeg har følt Lyst til ved denne Lejlighed at gøre nogle Bemærkninger om Tjenestemandsspørgsmaalet, set særlig fra de Folks Standpunkt, som jeg vil tillade mig, skønt det maaske ikke er rigtig demokratisk, at betegne som Embedsmænd, idet jeg tror, at det er den hurtigste Betegnelse og den, som trods al mulig Kæmpen for at fastslaa Ordet „Tjenestemænd“ dog er den lettest forstaaelige.

Det er da naturligt først at gøre nogle Bemærkninger om Stillingen i 1923 og hele den Agitation, som den Gang og senere fandt Sted fra to politiske Partiers Side — hvad der jo ikke er noget at sige til —, men som ogsaa blev i høj Grad støttet fra Tjenestemandso-
rganisationernes Side. Lige før Valget i 1924 fik vi en Henvendelse fra Tjenestemændene om, at det hastede at faa om-
dannet Tjenestemandsløven, at faa ændret Bestemmelserne om Konjunkturtillæget, det hastede, det kunde ikke vente, og Agitationen ved Valget gik jo i ganske samme Retning. Det var derfor med nogen Undren, man umiddelbart efter Valget, da det havde givet det Resultat, som det gav, hørte en saa fremragende Tjenestemandso-
repræsentant som Hr. Charles Petersen udtale, at nu skulde Ministeriet jo have god Tid til at tænke sig om, nu hastede det ikke mere, og, tilføjede Hr. Petersen, det er jo desuden saa smaa Beløb, det drejer sig om. Det havde man mærkelig nok slet ikke hørt noget om under hele Valgagitationen, at

det for den enkelte var smaa Beløb, det drejede sig om, og at det godt kunne vente, men med eet Slag — og det maa man jo virkelig sige var en af dette Ministeriums store og gode Sider, det har jo ikke saa mange, og der er derfor Grund til at fremhæve det, naar man støder paa en — skabtes der pludseligt blandt Tjenestemændene en Tilfredshed med deres Kaar, som maatte virke ligefrem rørende, naar man tænkte paa Tilstanden umiddelbart før Valget.

Det er ganske interessant at se, at man nu ogsaa fra Tjenestemændenes Repræsentanters Side er saa fuldkommen enig i det, som man meget haardt angreb det konservative Folkeparti for i 1923, nemlig at der paa Konjunkturtillæget var skabt en Sondring mellem de gifte og de ugifte, dog saaledes, at de ugifte over 35 Aar var taget i Klasse med de gifte. Det er interessant at se, hvorledes en Udvikling kan ske blot ved smaa Midler. Det er ogsaa morsomt at mindes de Angreb, der blev rettet imod de Folk, som var med til at gennemføre Ordningen i 1923. Man sagde: Hvad er det for en meningsløs Ordning, I har gennemført her, med et faldende Konjunkturtillæg og et stigende Dyrtidstillæg, hvad er det for Folk, som har gennemført noget saadant? Der glædede det mig i høj Grad at høre mit Partis ærede Ordfører understrege, at hvis man havde villet det fra Tjenestemændenes Side i 1923, kunde man have faaet en Ordning, som ikke havde rummet denne Svaghed; og naar man fra Tjenestemandso-
repræsentanternes Side ikke i 1923 turde tage et Standpunkt paa dette Punkt, var det jo, fordi man, som det ogsaa rigtigt blev sagt af vor Ordfører, netop regnede med det samme, som var Forudsætningen i alt Fald fra mit Partis Side, at man stod overfor et faldende Prisniveau. Dette var Forudsætningen ikke blot i denne Situation, men for Lovgivningen ogsaa paa andre Omraader.

Naar nu den ærede Ordfører for Socialdemokraterne sagde, at den højtærede Finansminister havde haft en heldig Haand med dette Forslag, ja, saa kan jeg forstaa, at en Socialdemokrat siger det og siger det netop i den Situation, i hvilken vi er i Øjeblikket. For det kan jo ikke nægtes, at med Henblik paa paa visse nær forestaaende politiske Begivenheder maa dette Forslag siges at være formet med en overordentlig heldig Haand, ikke mindst for saa vidt angaar Udformningen af det i en Sondring mellem Konjunkturtillæg og Stedtillæg. For saa vidt forstaaer jeg denne Ros, men den er altsaa — det vil jeg blot tydelig-